

sygn. akt II Ka 187/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 13 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk (spr.)
Sędziowie	-	Marek Podwójniak
	-	Aneta Świaniarska
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale prokuratora Elżbiety Pietrzak, po rozpoznaniu w dniu 13 X 2021 r. sprawy **M. Ł. (1)** oskarżonego o czyny z art. 297§1 k.k. i art. 286§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z 12 maja 2021 r. w sprawie II K 1/20,

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) ustaloną w pkt. 1. wysokość stawki dziennej grzywny na 20 (dwadzieścia) złotych obniża do 10 (dziesięciu) złotych;
- b) uchyla orzeczenie o opłacie z pkt. 5.;

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. Zasądza od M. Ł. (1) na rzecz Skarbu Państwa:

- a) 920 (dziewięćset dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz
- b) 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 187/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z 12 maja 2021 r. sygn. akt II K 1/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
#na korzyść #na niekorzyść	#w całości		
#w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art.438 pkt 1 k.p.k.– obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k.– błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k.– rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art.439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				

1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla				

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zinterpretowanie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a polegających na:</p> <ul style="list-style-type: none"> odmowie dania wiary spójnym, logicznym i konsekwentnym wyjaśnieniom oskarżonego M. Ł. (1), przy jednoczesnym bezkrytycznym przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom i wyjaśnieniom nieżyjącego współoskarżonego w sprawie J. W. (1) w zakresie, w jakim ten opisał udział oskarżonego w 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

działalności
polegającej na
wyłudzeniu
kredytu i
pożyczki,

- pominięciu
twierdzeń
biegłego z
zakresu pisma
ręcznego, że
zaświadczenia o
zatrudnieniu
nie zostały
wypełnione
przez
oskarżonego,
- przyjęciu, że
to oskarżony
winien był
wykazać,
dlaczego
wyjaśnienia
współoskarżonego
J. W. (1) nie
zasługują na
przypisanie im
waloru
wiarygodności,
- uznaniu, że
błędne
rozpoznanie
przez J. W. (1)
okazywanych
wizerunków w
toku
postępowania
sądowego nie
ma znaczenia
w kontekście
oceny
wiarygodności
złożonych przez
niego
wyjaśnień,
podczas gdy
okoliczność ta
powinna być

	<p>oceniona odmiennie przez Sąd I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut nie okazał się zasadny.</p> <p>Na wstępie wskazać należy, że Sąd I instancji tym razem w sposób szczegółowy odniósł się do informacji zawartych w depozycjach J. W. (1) i to wówczas gdy występował w charakterze oskarżonego, jak i świadka. Nie można zgodzić się z poglądem obrony, że Sąd nie poczynił żadnych ustaleń w zakresie danych pozwalających na ustalenie rodzaju i miejsca świadczonych usług przez M. Ł.. Co prawda, Sąd Okręgowy uprzednio uchylając sprawę do ponownego rozpoznania wskazał na konieczność ponownego przesłuchania J.W., to jednak z przyczyn obiektywnych (śmierć oskarżonego) nie</p>			

było możliwym do zrealizowania. Nie oznacza to niemożności poczynienia prawidłowych ustaleń na podstawie dotychczas dostępnego materiału dowodowego. Obrońca w zarzutach podnosi kwestie, które były przedmiotem szczegółowej analizy Sądu I instancji, którego rozważania Sąd Okręgowy w pełni akceptuje. Sąd Rejonowy trafnie wskazał na konsekwencje informacji podawanych przez J. W. w toku wielokrotnych przesłuchań, zaś odrębności w nich istniejące wynikają z naturalnych procesów pamięciowych, a przy tym nie wpływają na ustalenie właściwego ciągu przyczynowo-skutkowego. Wręcz przeciwnie, to argumenty podnoszone przez obronę mają charakter wybiórczy – w tym i w odniesieniu do depozycji mandanta skarżącego.

Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, że omyłka J.W. w zakresie nazwiska M. Ł. w pierwszych zeznaniach w charakterze świadka (Sąd Okręgowy dla ułatwienia będzie się posługiwał nomenklaturą przyjętą w uzasadnieniu Sądu I instancji) nie ma wpływu na prawidłowość wskazania przez niego oskarżonego, albowiem obok podania informacji dotyczących M. Ł., od początku bezbłędnie podawał adres Przędzalniana 97, gdzie oskarżony w momencie popełnienia zarzucanych czynów faktycznie przebywał i był zameldowany.

Pomyłka w nazwisku przy tym należała do kategorii typowych, bowiem ze względu na fleksję języka polskiego, w przypadku wielu nazwisk dopuszczalne jest wręcz synonimiczne ich tworzenie, np. Ł. – Ł.; M. – M.; Mokry – M.; K. – K. czy C. – C.. Błąd tego rodzaju nie może mieć więc charakteru przesądzającego. Co więcej, J. W. przy

kolejnych przesłuchaniach, już bez wątpliwości prawidłowo podawał nazwisko oskarżonego, zaznaczając przy tym, że od początku chodziło mu o jego osobę. Faktem jest także i to, co zresztą Sąd odwoławczy wskazywał już przy uchyleniu sprawy do ponownego rozpoznania, że nazwisko Ł. zostało wskazane oskarżonemu J. W. podczas przesłuchania, bowiem organy prowadzące postępowanie przygotowawcze miały już szeroką wiedzę na temat działalności oskarżonego, a na dodatek wśród okazywanych osób był mężczyzna o tym samym imieniu i bardzo podobnym nazwisku. Co więcej, podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego J. W. wskazał bezbłędnie M. Ł. jako osobę, o której uprzednio mówił. Późniejsza pomyłka w sposób naturalny związana jest z procesami odtwarzania związanymi z upływem czasu, a co więcej nie wolno

zapominać o tym, że J. W. był starszym, schorowanym człowiekiem, cechującym się pewną bezradnością życiową, a warto zauważyć, że już na etapie postępowania sądowego pojawiały się trudności z ustaleniem jego miejsca pobytu i doprowadzeniem na rozprawę. W przypadku jednego terminu odmówiono nawet jego doprowadzenia z uwagi na stan nietrzeźwości, w którym się znajdował, co każe domniemywać o jego stanie psychofizycznym podczas rozprawy, związanym z syndromem odstawiennym i ogólnym osłabieniem organizmu, a przede wszystkim procesów pamięciowych. Sąd Okręgowy oczywiście nie dezawuuje złożonych wówczas wyjaśnień jako niepolegających na prawdzie, lecz wskazuje jedynie, że połączenie upływu czasu ze stanem, w jakim przez znaczny czas znajdował się J. W. powodowało, że miał prawo pomylić się przy okazaniu

wizerunków. Gdy jego stan był jednak lepszy, a pomiędzy wydarzeniami a okazaniem upłynął zdecydowanie krótszy czas (podczas pierwszego przesłuchania) wskazywał jednoznacznie oskarżonego M. Ł.. Należy pamiętać, że czyny zarzucane M. Ł. obejmują rok 2008, a przesłuchanie J.W. na rozprawie dokonano ponad 10 lat później. Nie jest zatem niczym nadzwyczajnym możliwość pomyłki przy wskazaniu osoby, z którą nie miało się od tylu lat kontaktu.

Wreszcie nie sposób zaakceptować argumentu obrońcy o bezkrytycznym podejściu Sądu I instancji do wyjaśnień i zeznań J.W.. Wręcz przeciwnie, z takim podejściem mieliśmy do czynienia w pierwotnym wyroku Sądu Rejonowego, natomiast w przypadku wyroku po przeprowadzeniu postępowania na nowo, Sąd Rejonowy w sposób kompleksowy opisał wszystkie

niejasności i
wątpliwości,
stanowczo obalając
wszelką możliwą
argumentację
godzącą w
rozstrzygnięcie
poprzez opisanie
tych elementów,
które mogły
wzbudzać
wątpliwość przy
ocenie dowodów.
Argumentacja
zaprezentowana
przez Sąd I instancji
jest logiczna, spójna
i pełna, nie zawiera
przy tym luk
czy błędów. Sąd
Rejonowy
szczegółowo
wytłumaczył
wszelkie niejasności
istniejące w
kolejnych
procesowych
depozycjach J.W.,
w sposób w
pełni pozwalający
na odtworzenie jego
toka myślenia, a
proces dochodzenia
do ustaleń
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
przejrzysto opisał.
Sąd Okręgowy nie
dopatrzył się przy
tym żadnych
niejasności w toku
rozumowania Sądu,
co musiało
skutkować
utrzymaniem
wyroku w mocy (z
wyjątkiem
wysokości stawki

dziennej grzywny, o czym niżej).

Niezasadnym pozostaje argument obrony o tym, jakoby Sąd I instancji nakładał na M. Ł. obowiązek dowodzenia swojej niewinności lub też zobowiązywał go do podawania dowodów na swoją niekorzyść. Po pierwsze, nawet jeżeli odczytać by to jako tego rodzaju polecenie Sądu, to nie tyle Sąd nakładał obowiązek podawania argumentów przeciwko sobie lub też argumentów na swoją obronę, co dążył do zebrania informacji pozwalających zweryfikować twierdzenia J.W.. Po drugie – i co ważniejsze – nie sposób odczytać argumentacji Sądu w sposób prezentowany przez skarżącego. Sąd I instancji opisując proces oceny wiarygodności twierdzeń J.W. zaprezentował szeroką argumentację opartą na wyjaśnieniu powstałych luk, pozwalających na ustalenie, czy wyjaśnienia (i

zeznania) J.W. pozwalają na przyjęcie nieprzerwanego ciągu przyczynowo-skutkowego, a tym samym czy na podstawie twierdzeń J.W. możliwym jest przypisanie M. Ł. odpowiedzialności za zarzucane czyny. Ten fragment stanowi zresztą tylko niewielką część argumentacji Sądu i nie pozwala na przyjęcie błędu w ustaleniach faktycznych.

Co tyczy się zarzutu dotyczącego biegłego, to należy pamiętać, że oskarżony M. Ł. nie ma przypisanego fałszerstwa dokumentu, bowiem wyraźnie w zarzucie wskazano, że zostały on podrobiony przez nieustaloną osobę. Dokument ten został przekazany J. W. w celu posłużenia się nim przez ww. jako autentycznym dla uzyskania pożyczki w banku. Tak więc zarzut ten pozostaje zupełnie niezwiązany z treścią wyroku, a sam brak wyraźnego opisanie dowodu z opinii biegłego nie ma wpływu na

treść i zasadność orzeczenia.			
Wniosek			
Zmiana i uniewinnienie lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Przedstawiona przez obrońcę argumentacja w sposób oczywisty nie mogła doprowadzić do zmiany wyroku. Co tyczy się postulowanego rozstrzygnięcia kasatoryjnego skarżący – abstrahując już od oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego – nie uprawdopodobnił okoliczności z art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.			
3.2.	Obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, mianowicie art. 297 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., poprzez ich	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanych mu przestępstw, podczas gdy w toku postępowania sądowego nie został przeprowadzony żaden dowód, który w sposób bezpośredni wskazywałby na sprawstwo oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut ten pozostaje niezasadny.</p> <p>Na wstępie należy wskazać, że mimo, że został on zakwalifikowany przez skarżącego jako zarzut prawa materialnego, tak naprawdę stanowi on zarzut z pkt. 2 art. 438 k.p.k. Wynika to wprost z argumentacji skarżącego („podczas gdy w toku postępowania sądowego nie został przeprowadzony żaden dowód, który w sposób bezpośredni wskazywałby na</p>			

sprawstwo oskarżonego”).
Obrońca odnosi zarzut do wyimaginowanego stanu faktycznego konstruowanego na odmiennie ocenionych dowodach.
Przechodząc do meritum zarzutu podkreślić należy, że nie istnieje konieczność oparcia się przy wyrokowaniu na dowodach „bezpośrednich”, o ile Sąd prawidłowo rozumie nomenklaturę zastosowaną przez obrońcę. Proces ma charakter częściowo poszlakowy, jednak nie trudno zauważyć, że uwierający skarżącego dowód z depozycji J.W. pozostaje dowodem bezpośrednim (świadek opisywał wydarzenia odnoszące się do znamion modalnych czynu przypisanego oskarżonemu w których sam uczestniczył).
Obiektywne przeszkody uniemożliwiające przeprowadzenie tego dowodu na rozprawie z zachowaniem zasady bezpośredniości nie

<p>pozbawiają go waloru dowodu bezpośredniego – bo tu decyduje treść dowodu, a nie sposób jego ujawnienia w procesie. Ponieważ Sąd Rejonowy, a także i Sąd odwoławczy przy opisie powyższego zarzutu, dokładnie opisał, dlaczego uznał zachowanie oskarżonego za przestępstwo i na jakich oparł się dowodach, Sąd Okręgowy nie będzie powielał tej samej argumentacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana i uniewinnienie lub uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak w sekcji 3.1.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Zmiana wyroku w zakresie wysokości</p>	

	stawki grzywny – obniżenie jej z 20 (dwudziestu) do 10 (dziesięć) złotych.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Szerzej omówiona poniżej, w przyczynach zmiany rozstrzygnięcia Sądu I instancji.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z 12 maja 2021 r. sygn. akt II K 1/20 – poza orzeczeniem o karze.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Argumentacja obrońcy w świetle rozstrzygnięcia Sądu I instancji i argumentacji przytoczonej w uzasadnieniu		

zaskarżonego wyroku nie mogła wywołać oczekiwanych przez skarżącego skutków w zakresie zmiany zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy trafnie ocenił zebrany materiał dowodowy i mimo pojawiających się trudności, prawidłowo uargumentował swoje orzeczenie. Mechanika rozumowania i dochodzenia do prawdy obiektywnej była poprawna i zachowana, a wyciąganie faktów i ich ocena nie nosiła cech nielogiczności czy błędów poznawczych bądź zrozumienia. Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a jego szczegółowe omówienie Sąd Okręgowy w pełni akceptuje. To powoduje, że nie sposób uznać, aby apelacja obrońcy zasługiwała na uwzględnienie.

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyrok Sądu Rejonowego w Łasku z 12 maja 2021 r. sygn. akt II K 1/20 – w zakresie orzeczenia o karze – karze grzywny.		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Zmiana ta stała się konieczna ze względu na dostrzeżoną przez Sąd sprzeczność pomiędzy treścią wyroku Sądu I instancji, a treścią jego uzasadnienia. Kluczowym jest tutaj to, że uzasadnienie wyroku karnego nie wchodzi w skład treści orzeczenia i oczywiście nie podlega wykonaniu. Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 5 marca 1984 r. (I KR 6/84 (OSNKW 1984/11-12/128 oraz (...) Prawnej LEX nr 19999) jednak w sprawie niniejszej, z uwagi na argumentację Sądu Rejonowego przytoczoną w uzasadnieniu, działając na korzyść oskarżonego z urzędu, orzekł o</p>		

obniżeniu wysokości stawki dziennej kary grzywny do poziomu minimum ustawowego.

Sąd Rejonowy zamieścił w wyroku czytelny i niesprzeczny zapis odnośnie kary grzywny. W uzasadnieniu przedstawił jednak argumenty przemawiające za ustaleniem wartości stawki dziennej na poziomie minimum ustawowego (argumentacja Sądu I instancji w zakresie kary dotyczyła stawki w wysokości 10 złotych, nie zaś wymierzonej w wyroku stawki w kwocie 20 złotych). Ta sprzeczność treści uzasadnienia i wyroku, mimo braku zarzutu, musiała być skorygowana, a to z uwagi na ustalenia faktyczne i tok rozumowania zaprezentowane w motywach pisemnych rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona w wyroku kara grzywny była oczywiście niewspółmiernie surowa skoro okoliczność faktyczne uzasadniały

ustalenie wartości stawki dziennej na poziomie zaledwie 50% wartości wskazanej w wyroku. Całość rozważań Sądu I instancji odnośnie penalnych następstw stwierdzenia winy dotyczy zasadności ustalenia wartości stawki dziennej na poziomie minimum ustawowego. W ocenie Sądu kwota grzywny wynikająca z rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowi wystarczającą odpowiedź prawno-karną Państwa na popełniony czyn zabroniony. Nie wolno zapominać, że grzywna ta pozostaje grzywną orzeczoną obok kary głównej, tj. kary pozbawienia wolności. Jej wymiar jest zdolny do zrealizowania celów wychowawczych wobec sprawcy – z uwzględnieniem wszakże znacznego okresu dzielącego dokonanie czynu i skazanie. Stanowieć też będzie swoisty sposób zdyscyplinowania oskarżonego, bowiem w wypadku braku zapłaty mogą zostać zarządzone wykonania zarówno

kary zastępcza, jak i zasadniczej.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art.439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	#art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.b.	Zmiana rozstrzygnięcia w zakresie wysokości stawki dziennej grzywny z urzędu skutkowałą uchyleniem orzeczenia o opłacie, bowiem tę policzono z uwzględnieniem wyżej kwoty kary grzywny. Wysokość opłat za I i II instancję prawidłowo ustalono w pkt. 3.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Z uwagi na dokonaną zmianę	

wysokości stawki
diennej grzywny,
zachodziła
konieczność
ustalenia innej
wysokości opłaty,
zgodnie z art. 2
ust. 1 pkt 4 w zw.
z art. 3 ust. 1 w
zw. z art. 8 ustawy
z dnia 23 czerwca
1973 r. o opłatach
w sprawach karnych
(Dz. U. z 1983 r.
nr 49, poz. 223) –
620 zł za pierwszą
instancję (300 zł
opłaty w związku
z karą pozbawienia
wolności + 320 zł
opłaty za grzywnę)
+ 300 zł opłaty
za postępowanie
odwoławcze (z uwagi
na zmianę w
zakresie grzywny
kwota ta nie została
uwzględniona przy
opłacie za
postępowanie
odwoławcze, z racji
zmiany na korzyść
oskarżonego).
Dodatkowo
oskarżony został
obciążony
wydatkami
postępowania
odwoławczego –
zgodnie z art. 627
k.p.k. w zw. z art. 634
k.p.k.

7. **PODPISy**